

Arrest

nr. 236 103 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2020 waarbij de beschikking van 27 februari 2020 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 juni 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 juni 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 februari 2019 en op 18 april 2019.

1.3. Op 16 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 7 maart 1965 in Koeweit. U bezit de Jordaanse nationaliteit en bent moslim van religie. Uw beide ouders zijn echter van Palestijnse origine. Vanwege de Iraakse invasie in Koeweit keerde uw familie rond 1990 terug naar Jordanië, Amman.

U trouwde met N.(...) S.(...) I.(...) R.(...) en u kreeg met haar vier kinderen. U woonde met uw gezin in Amman in de Gardens-wijk. Wanneer het u financieel steeds slechter begon te gaan verhuisde u naar de goedkopere Tabarbur-wijk. Sindsdien woonden jullie steeds in verscheidene huizen in die wijk.

In Koeweit werkte u in een winkel van elektrische toestellen. In Jordanië begon u een keten van kledingswinkels. Op een gegeven moment had u vier of vijf kledingzaken. Vanaf 2003 gingen uw zaken echter in toenemende mate moeilijker en een na een moest u de winkels sluiten. In 2017 werd uw laatste winkel gesloten. Sindsdien stapelden uw schulden zich steeds meer op. In het totaal werd u vier keer gedurende enkele dagen of weken opgesloten wegens wanbetalingen. Er werden verscheidene rechtszaken tegen u aangespannen wegens wanbetalingen.

In november 2010 geraakten uw zoons verwickeld in een vechtpartij met andere jongeren. Uiteindelijk zouden zij een andere jongen, U.(...) a.(...)-F.(...), gestoken hebben. Uw zonen werden hierna gezocht door de politie maar bleken onvindbaar. Daarom werd u gearresteerd in afwachting dat uw zonen zich zouden aangeven. Uiteindelijk werden uw beide zonen toch gearresteerd en de zaak kwam voor de rechtbank. U verzocht de rechtbank om een verzoeningsproces in gang te zetten opdat ze na verzoening met de familie van de gewonde jongen zonder problemen zouden kunnen vrijkomen in plaats van dat ze in de rechtbank zouden worden berecht en tot een gevangenisstraf zouden worden veroordeeld. De rechter stond dit na enkele maanden toe. Uw vertegenwoordigers onderhandelden met vertegenwoordigers van de familie a.(...)-F.(...). In heel deze periode werden jullie geregeld lastiggevallen door jongeren van de familie a.(...)-F.(...). Ook bekogelden ze jullie huis met stenen en uw auto werd vernield. Wanneer u bij de autoriteiten kloeg over deze incidenten zeiden ze u dat ze niets konden doen of dat u de verzoening moest voltooien. Uiteindelijk kwamen jullie zo'n zes tot zeven maanden na het gevecht tot een overeenkomst: u betaalde een voorschot en de rest van de schadevergoeding zou u later in schijven van JOD 600 betalen. Met de overeenkomst stapten jullie naar de rechter en hij beval de vrijlating van uw zonen. U deed echter geen enkele van de afgesproken maandelijkse betalingen omdat u daar financieel niet toe in staat was. Hierna werden jullie geregeld bedreigd door jongeren van de a.(...)-F.(...)-familie. Soms werd zelfs bij jullie huis in de lucht geschoten. Uw vrouw en uw dochter werden een keer geslagen. In 2014 of 2015 werd uw zoon T.(...) op het hoofd geslagen. Hij hield hier een hersenletsel aan over en is nog steeds invalide. U stelt dat mensen van de familie a.(...)-F.(...) dat deden. Vanwege de toenemende druk door de familie a.(...)-F.(...) en vanwege de druk door uw schulden besloot u Jordanië te verlaten.

In oktober 2017 verliet u Jordanië. U reisde naar België met uw eigen paspoort waarin u een Belgisch visum had. U bleef slechts enkele dagen in België en reisde door naar Duitsland op aanraden van een vriend. Na zo'n 20 dagen daar stelde hij u voor om samen asiel te gaan aanvragen. In Duitsland werd echter geoordeeld dat België verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag en u keerde dus terug naar België. Op 6 juni 2018 diende u in België een verzoek in om internationale bescherming.

Uw zoon T.(...) is bij uw vrouw en u vermoedt dat ook uw beide dochters bij uw vrouw zijn, maar u bent daar niet zeker van. Uw zoon F.(...) is ook in Jordanië, vermoedelijk bij zijn schoonfamilie.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: de identiteitskaart van uw echtgenote, foto's van uw zonen, een attest dat stelt dat u van Palestijnse origine bent, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, een bundel documenten aangaande de arrestaties en gerechtelijke procedures van uw zonen van 2010 en 2011, een bundel documenten aangaande de rechtszaken tegen

u en een bundel documenten waarin de weigeringsbeslissing van uw Duits verzoek om internationale bescherming en Duitse medische attesten zijn vervat.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U onderging hartoperaties, een rugoperatie en neemt allerhande medicatie. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden u geregeld pauzes aangeboden en kreeg u comfortabel de tijd om uw antwoorden te formuleren.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U stelt niet te kunnen terugkeren naar Jordanië omwille van de volgende redenen: u zou er worden opgesloten gezien de rechtszaken die tegen u lopen (zie verslag persoonlijk onderhoud dd. 19/02/2019 [CGVS1], p. 14, 20-21 en zie verslag persoonlijk onderhoud dd. 18/04/2019 [CGVS2], p. 10), u vreest er geen onderdak en familienetwerk meer te hebben (zie CGVS1, p. 20-21 en zie CGVS2, p. 10), u vreest er geen medische zorgen te kunnen bekostigen (zie CGVS2, p. 10) en u vreest de gevolgen van het gevecht waar uw zonen bij waren betrokken (CGVS2, p. 12). Deze vluchtrekenen worden hieronder elk apart besproken.

Wat uw vrees voor opsluiting betreft, moet gezegd dat die is gebaseerd op een reeks rechtszaken die tegen u werden aangespannen door schuldeisers wegens wanbetalingen en het uitschrijven van ongedekte cheques (zie CGVS1, p. 17). Dit kan niet gelinkt worden aan de vervolgingsgronden zoals die staan gestipuleerd in de Conventie van Genève van 1951, namelijk etnie, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. In die zin komt u dus niet aanmerking voor het statuut van vluchteling. Evenmin kan men u wat deze vrees betreft de status van subsidiaire bescherming toekennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Jordanië. Niets wijst erop dat uw veroordelingen niet het resultaat zouden zijn van een gedegen gerechtelijke procedure en Internationale bescherming kan uiteraard niet dienen om te ontkomen aan juridische vervolging voor eventuele misdrijven. Gevraagd naar wat u vreest in geval van opsluiting kan u slechts zeggen dat het moeilijk zou zijn als crimineel beschouwd te worden en om uw vrijheid te verliezen (zie CGVS2, p. 11).

Waar u zegt geen onderdak en geen familiaal netwerk te hebben en geen medische behandeling te kunnen bekostigen moet gezegd dat dit motieven zijn van louter socio-economische aard. Dit heeft geen uitstaan met de vervolgingsgronden zoals die staan gestipuleerd in de Vluchtelingenconventie. Wat dit motief betreft komt u dus niet aanmerking voor het statuut van vluchteling.

Specifiek aangaande uw familiaal netwerk moet terzijde worden opgemerkt dat de contacten niet volledig zijn verbroken. U houdt contact met uw dochter J.(...) en uw zoon F.(...) en sporadisch ook met uw vrouw (zie CGVS1, p. 8 en zie CGVS2, p. 4). U maakte aannemelijk dat uw financiële situatie zeer problematisch is en hieruit volgt dat uw terugkeer naar uw familiaal netwerk onder moeilijke omstandigheden zou gebeuren. Er kan echter niet van worden uitgegaan dat uw vrouw en kinderen u op geen enkele manier zouden kunnen opvangen.

Specifiek aangaande uw vrees geen medische behandeling te zullen kunnen bekostigen moet gezegd dat dit geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische

elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de problemen tussen uw familie en de familie a.(...)-F.(...) betreft dient gezegd dat enkele elementen erop wijzen dat de gevolgen hiervan niet dermate ernstig zijn dat ze maken dat u niet meer kan terugkeren naar Jordanië. Dit omwille van de volgende redenen.

Ten eerste haalt u steeds zelf als eerste en voornaamste vrees voor Jordanië de juridische vervolging aan wegens uw uitstaande schulden. Een eerste keer gevraagd om uit te leggen waarom u Jordanië verliet begon u over de moeilijke economische situatie en uw schulden (zie CGVS1, p. 11-12). Ook wanneer u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud de vraag werd gesteld wat er zou gebeuren in geval van terugkeer, vertelde u in de eerste plaats over de mogelijkheid van opsluiting (zie CGVS2, p. 10). Dit toont aan dat u de ernst van de gevolgen van de steekpartij relatief gezien lichter inschat dan de rechtszaken tegen u en uw schulden.

Ten tweede zijn de overige leden van uw gezin nog steeds in Jordanië. Uw vrouw, uw twee dochters en uw invalide zoon T.(...) zijn nog steeds daar, klaarblijkelijk in Amman (zie CGVS1, p. 8 en zie CGVS2, p. 4-5). Zelfs uw zoon F.(...) woont nog steeds in Amman, weliswaar bij zijn schoonfamilie in een andere wijk (zie CGVS2, p. 5). Dit is significant omdat hij zelf bij de bewuste steekpartij was betrokken (zie CGVS1, p. 12). U stelt dat u het voornaamste doelwit zou zijn voor de familie a.(...)-F.(...) omdat u door middel van de verzoening de zaak op u nam (zie CGVS1, p. 20) en u noemt zichzelf de oorzaak van de problemen en zegt dat ze u, de grootste van de familie, willen treffen (zie CGVS2, p. 12). Dat neemt niet weg dat F.(...), als betrokkene bij de oorspronkelijke steekpartij en als volwassen man van de familie, toch voldoende bij de zaak betrokken is en voldoende als vertegenwoordiger van de familie kan worden gezien om als doelwit te gelden voor de familie a.(...)-F.(...), zeker in uw afwezigheid. Dan is het treffend dat hij voor zijn veiligheid erin kan volstaan om naar een andere wijk te verhuizen en uit het zicht te blijven van de a.(...)-F.(...)-familie (zie CGVS2, p. 12). Toen ze hem toch een keer zagen zouden ze hem hebben uitgescholden, niets meer en niets minder (zie CGVS2, p. 12).

Aansluitend moet worden benadrukt dat ook uzelf nog zeer lang in Jordanië bleef. De steekpartij vond plaats eind 2010 en de verzoening gebeurde tussen de zes en acht maanden nadien (zie CGVS1, p. 13, 18, 19 en zie CGVS2, p. 8). Een keer vermeldde u 2014 als het jaar waarin de verzoening gebeurde (zie CGVS1, p. 18) maar dit moet als een fout worden beschouwd. Alle gerechtelijke documenten die u voorlegde plaatsen de incidenten immers in 2010. De eerste maandelijkse afbetaling deed u al niet (zie CGVS1, p. 19 en zie CGVS2, p. 8). Dat wil zeggen dat u al vanaf ergens in 2011 de verzoeningsvoorwaarden schond. U bleef echter nog tot oktober 2017 in Jordanië. U verhuisde weliswaar regelmatig, maar dat had klaarblijkelijk ook veel te maken met achterstallige huur (zie CGVS1, p. 5-6, 10). In elk geval had u nog enige tijd functionerende winkels waaruit men redelijkerwijs mag afleiden dat u lokaliseerbaar was indien iemand u wenste te vinden. Een keer zei u dat u in kleren handelde tot 2012 of 2013 (zie CGVS1, p. 9). Daarna legde u echter in detail uit hoe u nog winkels had rond 2015, 2016 en 2017 (zie CGVS2, p. 7). Dit betekent dat u nog verscheidene jaren in Jordanië kon leven en werken, hoewel u al die tijd in schending was van de voorwaarden van de verzoeningsovereenkomst. Jullie werden volgens uw verklaringen in die tijd lastig gevallen en waren slachtoffer van vandalisme (CGVS1, p. 10, 12 en zie CGVS2, p. 9). Ze sloegen uw vrouw en daarna uw dochter (zie CGVS1, p. 13). Dit zijn onverdedigbare en intimiderende daden maar ze bereiken niet de ernst om te kunnen spreken van vervolging. Het zwaarste feit dat volgens uw verklaringen gebeurde is dat uw zoon T.(...) zwaar op zijn hoofd werd geslagen in 2014 of 2015 en daarbij hersenschade opliep (zie CGVS1, p. 15). U stelt dat de familie a.(...)-F.(...) dat deed, maar daar zijn geen bewijzen voor. Hun betrokkenheid is dus uw veronderstelling. Gezien het een opvallende escalatie zou zijn vergeleken met al wat vooraf ging kan de betrokkenheid van de a.(...)-F.(...)-familie niet worden beschouwd als aangetoond.

Het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat uw vrees voor vervolging in het kader van de vete met de familie a.(...)-F.(...) wordt ondergraven doordat zowel u als uw gezin nog jarenlang in Jordanië verbleven en nog verblijven.

Ten derde en cruciaal ondergraven uw eigen financiële beslissingen onherstelbaar de ernst van het gevaar dat uit gaat van de familie a.(...)-F.(...). Ergens in 2011 verbond u zich er in het kader van een verzoening toe om maandelijkse betalingen te doen aan de familie a.(...)-F.(...) van zo'n JOD 600 (zie CGVS2, p. 10) tot een totaal van zo'n JOD 13.000 à 14.000 (zie CGVS1, p. 18). U betaalde een voorschot van ongeveer JOD 1000 bij de ondertekening, maar nadien deed u geen enkele maandelijkse

betaling (zie CGVS1, p. 19) omdat u daar financieel niet toe in staat was. Het kan echter bezwaarlijk overtuigen dat u absoluut niet in staat was om zelfs maar één maandelijkse betaling te doen indien u daar voorrang aan zou hebben gegeven. Enerzijds had u op dat moment immers nog een of meerdere winkels open (zie CGVS1, p. 9 en zie CGVS2, p. 7) waar logischerwijs uit volgt dat er contant geld doorheen uw handen ging. Dan kan het toch niet anders dan dat u in staat moet zijn geweest JOD 600 te verzamelen, desnoods ten nadele van andere financiële verplichtingen. Anderzijds blijkt uit uw verklaringen dat u in geval van nood beroep kon doen op financiële steun van vrienden en verwanten: u zat zo'n zes of zeven keer in de gevangenis wegens wanbetalingen. Elke keer werd u uiteindelijk vrijgelaten nadat mensen een deel van uw schulden afbetaalden. Als voorbeeld geeft u dat iemand USD 2000 betaalde. J.(...) S.(...), een zakenvriend, hielp u zo, alsook N.(...) a.(...)-I.(...), een neef die in de Verenigde Arabische Emiraten woont (zie CGVS2, p. 7-8). Gevraagd of dergelijke mensen u de maandelijkse afbetalingen niet hadden kunnen voorschieten, zei u eerst 'waar moet ik die mensen vandaan halen?'. Vervolgens zei u dat dat niet ging omdat het over betalingen over jaren ging. Daarna dat die mensen medelijden met u hadden toen u in de gevangenis zat en daarom toen bereid waren te betalen, waarmee u suggereert dat ze het in andere omstandigheden niet zouden willen doen. Uiteindelijk zei u dat niemand wilde betalen, ook al hadden ze het geld en u voegde toe dat JOD 600 een maandloon is en dus geen klein bedrag (zie CGVS2, p. 10). Geen van die bezwaren heeft echter draagkracht. Er waren kennelijk mensen die bereid waren u uit de nood te helpen, zoals blijkt uit uw verklaringen. Het gaat inderdaad om betalingen over jaren, maar het zou al helpen indien iemand u een enkele maandbetaling voorschoot. Het is vanzelfsprekend niet zo dat iemand die u helpt, zich ertoe verbindt alle betalingen op zich te nemen. Wat hun bereidheid om te helpen betreft: indien een opsluiting in de gevangenis hen ertoe kan bewegen u te helpen dan is er geen reden er van uit te gaan dat ze niet zouden willen helpen wanneer u bloot staat aan agressie. Wat uw verklaringen betreft dat ze niet wilden helpen ook al hadden ze het geld en dat JOD 600 veel geld is, dit is kennelijk niet dienstig: ze hebben u immers wel willen helpen om u uit de gevangenis te krijgen en dat kon blijkbaar gaan over grotere bedragen dan JOD 600. U noemde immers JOD 2000 als voorbeeld. Uit het bovenstaande moet het CGVS concluderen dat u klaarblijkelijk besloot andere schulden in te lossen eerder dan de betalingen in het kader van de verzoening, en dat u eerder krediet aanging bij vrienden en verwanten, of dat vrienden en verwanten eerder bereid waren u krediet te verlenen, voor andere aangelegenheden dan de verzoeningsbetalingen. Het spreekt voor zich dat zowel u als uw vrienden en verwanten voorrang zouden geven aan de verzoeningsbetalingen indien jullie van mening waren dat u reëel fysiek gevaar liep indien u deze betalingen niet deed. Dit was kennelijk niet het geval en dit ondergraaft sterk de ernst van het gevaar dat uitging van de a.(...)-F.(...)-familie.

Al het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u niet kon aannemelijk maken dat de gevolgen van de vete met de familie a.(...)-F.(...) van die aard zijn dat ze gelijk gesteld kunnen worden aan vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u uw nood aan internationale bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt en daarom wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen uw identiteit, uw herkomst, uw gezinssituatie, de vechtpartij waar uw zonen bij betrokken waren, hun daarop volgende opsluiting en de rechtszaken die daaruit voortkwamen, de rechtszaken die tegen u zijn aangespannen, de weigering om internationale bescherming toe te kennen door Duitsland en uw medische toestand. Dit zijn allemaal elementen die het CGVS in de huidige beslissing niet in twijfel trekt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte besluit dat hij niet zou voldoen aan de definitie van

vluchteling zoals bepaald in voormeld artikel van de vluchtelingenconventie, waarna hij de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing pogt te verklaren of te weerleggen. Verzoeker formuleert zijn verweer als volgt:

"1. Vooreerst dient opgemerkt dat verweerster geen vraagtekens plaats bij het relaas van verzoeker en de door hem geschetste feiten met andere woorden als geloofwaardig bestempelt.

2. Verweerster stelt daarentegen dat de vervolgingsfeiten die verzoeker heeft geschetst niet in verband kunnen worden gebracht met de vervolgingsgronden gestipuleerd in de Conventie van Genève, met name ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Verzoeker heeft dit misschien niet voldoende duidelijk gemaakt tijdens zijn persoonlijke onderhoud, maar de problemen die hij ondervindt dienen echter wel minstens voor een gedeelte in verband te worden gebracht met zijn Palestijnse origine.

Ondanks het feit dat verzoeker ondertussen de Jordaanse nationaliteit bekwam, wordt hij nog steeds beschouwd als een Palestijn.

Ondanks het feit dat JORDANIE een grote populatie van Palestijnen heeft, wordt de bevolkingsgroep nog steeds erg achteruit gesteld in vergelijking met de eigen bevolking.

Palestijnen worden gestigmatiseerd, en dit op verschillende manieren, zoals bijvoorbeeld:

Zo zijn er Jordaanse families die weigeren om hun dochters te laten huwen met een Palestijnse man. Burgers van Palestijnse afkomst kunnen niet dienen in het leger of bij de veiligheidsdiensten.

De Palestijnse gemeenschap is nauwelijks vertegenwoordigd in de regering.

Burgers van Palestijnse origine zijn achter uitgesteld op de arbeidsmarkt.

Personen van Palestijnse origine hebben moeilijkheden met bekomen van de Jordaanse nationaliteit. Eenmaal ze de nationaliteit bekomen hebben, kan die hen nog makkelijk ontnomen worden op arbitraire wijzen.

3. Wanneer men schulden heeft dan is het evident dat men deze binnen een redelijke termijn moet proberen terug te betalen aan zijn schuldeisers.

Het kan echter met de bedoeling zijn dat schuldeisers het heft in eigen handen nemen en fysiek optreden tegen hun schuldenaren.

Ondanks het feit dat verzoeker meermaals aangifte deed tegen de familie A.(...)-F.(...) wegens slagen en verwondingen, bedreiging, etc. werd hiertegen nooit iets ondernomen door de Jordaanse autoriteiten. Men laat daarentegen de familie A.(...)-F.(...) gewoon begaan. Met gedooft met andere woorden het verwerpelijke gedrag van de familie A.(...)-F.(...).

Verzoeker meent dat het hardhandige, bijna wraakzuchtige optreden van de familie A.(...)-F.(...) gelinkt moet worden aan zijn Palestijnse afkomst en het stigma dat hij hierdoor met zich meedraagt.

Hetzelfde geldt voor het stilzitten van de Jordaanse Politie.

Het is dus zeker niet zo dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker louter gebaseerd is op socio-economische motieven.

4. Verweerster minimaliseert verder ten onrechte de dreiging die uitgaat van de familie A.(...)-F.(...).

Zo verwijst zij naar het feit dat verzoeker zijn asielaanvraag begon door te vertellen over zijn financiële problemen en de opsluiting die daar mogelijks aan vasthangt, om pas daarna te vertellen over de steekpartij.

Dit slaat uiteraard nergens op. Verzoeker heeft zijn relaas gewoon op een chronologische manier willen vertellen.

Verder verwijst verweerster naar het feit dat verzoeker nog jarenlang in JORDANIE verbleef.

Verzoeker zal niet ontkennen dat het gevecht plaatsvond in 2010, zodat hij effectief nog 7 jaren in JORDANIE verbleef alvorens hij zich genoodzaakt zag het land te verlaten.

Feit is echter dat het geweld en de dreiging vanwege de familie A.(...)-F.(...) doorheen de jaren is geëscaleerd. Aanvankelijk ging het bijvoorbeeld om het gooien van stenen. Doorheen de jaren ging het over tot waarschuwingsschoten en verregaande slagen waarbij de zoon van verzoeker zwaargewond, en zelfs invalide, raakte.

Verzoeker had gehoopt een oplossing te vinden in JORDANIE zelf, reden waarom hij gedurende jaren tevergeefs een verzoening nastreefde." Verzoeker besluit uit het voorgaande dat zijn problemen veel verder gaan dan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wil laten uitschijnen en hij meent dan ook dat het past om zijn vluchtelingenstatus te erkennen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst verzoeker naar hetgeen hij hoger uiteenzette. Hij voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft

nagelaten te onderzoeken of hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. In de bestreden beslissing wordt louter besloten *“Verder komt u niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*, doch hoe het Commissariaat-generaal tot dat besluit is gekomen blijkt geenszins uit de beslissing, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat hij aan het verzoekschrift een aantal artikels, verslagen en rapporten voegt waaruit blijkt dat personen van Palestijnse origine op verschillende vlakken gediscrimineerd en vervolgd worden in Jordanië. Ondergeschikt past het volgens verzoeker dan ook om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens dient het dossier naar mening van verzoeker voor verder onderzoek te worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Over 35 women debtors released from prison”* van The Jordan Times van 15 mei 2017, het rapport *“Jordan 2019 Crime & Safety report”* van OSAC en het rapport *“Stateless Again. Palestinian-Origin Jordanians Deprived of their Nationality”* van Human Rights Watch van 1 februari 2010.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zijn vrees voor opsluiting gebaseerd is op een reeks rechtszaken die tegen hem werden aangespannen door schuldeisers wegens wanbetalingen en het uitschrijven van ongedekte cheques, dit niet gelinkt kan worden aan de vervolgingsgronden zoals die staan gestipuleerd in de Conventie van Genève van 1951, namelijk etnie, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, hem wat deze vrees betreft evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet daar hij immers niet aannemelijk gemaakt heeft dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar Jordanië, niets erop wijst dat zijn veroordelingen niet het resultaat zouden zijn van een gedegen gerechtelijke procedure en internationale bescherming uiteraard niet kan dienen om te ontkomen aan juridische vervolging voor eventuele misdrijven, (ii) hij daarnaast zegt geen onderdak en geen familiaal netwerk te hebben en geen medische behandeling te kunnen bekostigen, doch dit motieven zijn van louter socio-economische aard die geen uitstaans hebben met de vervolgingsgronden zoals die staan gestipuleerd in de Vluchtelingenconventie, de contacten met zijn familie overigens niet volledig zijn verbroken en, hoewel zijn financiële situatie zeer problematisch is en hieruit volgt dat zijn terugkeer naar zijn familiaal netwerk onder moeilijke omstandigheden zou gebeuren, er echter niet kan van worden uitgegaan dat zijn vrouw en kinderen hem op geen enkele manier zouden kunnen opvangen, en zijn vrees geen medische behandeling te zullen kunnen bekostigen geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en hij zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, (iii) de gevolgen van de problemen tussen zijn familie en de familie a.-F. niet dermate ernstig zijn dat ze maken dat hij niet meer kan terugkeren naar Jordanië aangezien (1) hij steeds zelf als eerste en voornaamste vrees voor Jordanië de juridische vervolging aanhaalt wegens zijn uitstaande schulden, wat aantoonde dat hij de ernst van de gevolgen van de steekpartij relatief gezien lichter inschat dan de rechtszaken tegen hem en zijn schulden, (2) de overige leden van zijn gezin nog steeds in Jordanië zijn, zelfs zijn zoon F. die zelf bij de bewuste steekpartij was betrokken nog steeds in Amman woont, weliswaar bij zijn schoonfamilie in een andere wijk, het treffend is dat hij voor zijn veiligheid erin kan volstaan om naar een andere wijk te verhuizen en uit het zicht te blijven van de a.-F.-familie en ze hem, toen ze hem toch een keer zagen, zouden hebben uitgescholden, niets meer en niets minder, (3) hij al vanaf ergens in 2011 de verzoeningsvoorwaarden schond maar hij nog tot oktober 2017 in Jordanië bleef, hij dus nog verscheidene jaren in Jordanië kon leven en werken, hoewel hij al die tijd in schending was van de voorwaarden van de verzoeningsovereenkomst, zijn gezin blijkens zijn verklaringen in die tijd werd lastig gevallen en zij het slachtoffer van vandalisme waren, het slaan van zijn vrouw en dochter onverdedigbare en intimiderende daden zijn maar ze niet de ernst bereiken om te kunnen spreken van vervolging, er geen bewijzen zijn voor zijn veronderstelling dat zijn zoon T. door de familie a.-F. in 2014 of 2015 zwaar op zijn hoofd werd geslagen en daarbij hersenschade opliep en, gezien het een opvallende escalatie zou zijn vergeleken met al wat vooraf ging, de betrokkenheid van de a.-F.-familie niet als aangetoond kan worden beschouwd, (4) zijn eigen financiële beslissingen de ernst van het gevaar dat uitgaat van de familie a.-F. onherstelbaar ondergraven, het immers bezwaarlijk kan overtuigen dat hij absoluut niet in staat was om zelfs maar één maandelijkse betaling, waartoe hij zich in het kader van een verzoening had verbonden, te doen indien hij daar voorrang aan zou hebben gegeven, desnoods ten nadele van andere financiële verplichtingen, uit zijn verklaringen bovendien blijkt dat hij in geval van nood beroep kon doen op financiële steun van vrienden en verwanten, die een deel

van zijn schulden afbetaalden elke keer hij in de gevangenis zat wegens wanbetalingen, hij aldus klaarblijkelijk besloot andere schulden in te lossen eerder dan de betalingen in het kader van de verzoening en hij eerder krediet aanging bij vrienden en verwanten, of vrienden en verwanten eerder bereid waren hem krediet te verlenen, voor andere aangelegenheden dan de verzoeningsbetalingen doch het voor zich spreekt dat zowel hij als zijn vrienden en verwanten voorrang zouden geven aan de verzoeningsbetalingen indien zij van mening waren dat hij reëel fysiek gevaar liep indien hij deze betalingen niet deed en de vaststelling dat dit kennelijk niet het geval was sterk de ernst van het gevaar dat uitging van de a.-F.-familie ondergraaft en (iv) de door hem voorgelegde documenten zijn identiteit, zijn herkomst, zijn gezinssituatie, de vechtpartij waar zijn zonen bij betrokken waren, hun daarop volgende opsluiting en de rechtszaken die daaruit voortkwamen, de rechtszaken die tegen hem zijn aangespannen, de weigering om internationale bescherming toe te kennen door Duitsland en zijn medische toestand ondersteunen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt vooreerst dat hij in Jordanië vier of vijf kledingzaken had. In 2017 werd echter zijn laatste winkel gesloten. Sindsdien stapelden zijn schulden zich steeds meer op. In totaal werd hij vier keer gedurende enkele dagen of weken opgesloten wegens wanbetalingen. Er werden verscheidene rechtszaken tegen hem aangespannen door schuldeisers wegens wanbetalingen en het uitschrijven van ongedekte cheques. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Jordanië te worden opgesloten omwille van de rechtszaken die tegen hem lopen.

Deze door verzoeker aangehaalde feiten zijn echter louter gemeenrechtelijk van aard en houden geen verband met één van criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker overtuigt geenszins waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat de problemen die hij ondervindt minstens voor een gedeelte in verband dienen te worden gebracht met zijn Palestijnse origine. Immers, blote beweringen in het verzoekschrift buiten beschouwing gelaten, blijkt uit niets dat de rechtszaken die tegen verzoeker werden aangespannen door schuldeisers zijn ingegeven door één van de vijf voornoemde redenen vermeld in het Verdrag van Genève. Met de argumentatie dat Palestijnen in Jordanië nog steeds erg achteruit worden gesteld in vergelijking met de eigen bevolking en dat Palestijnen er op verschillende manieren worden gestigmatiseerd (sommige Jordaanse families weigeren om hun dochters te laten huwen met een Palestijnse man, burgers van Palestijnse afkomst kunnen niet dienen in het leger of bij de veiligheidsdiensten, de Palestijnse gemeenschap is nauwelijks vertegenwoordigd in de regering, burgers van Palestijnse origine zijn achteruit gesteld op de arbeidsmarkt, personen van Palestijnse origine hebben moeilijkheden met bekomen van de Jordaanse nationaliteit en eenmaal ze de nationaliteit bekomen hebben, kan die hen nog makkelijk ontnomen worden op arbitraire wijze), toont verzoeker, die overigens nog steeds over de Jordaanse nationaliteit beschikt, evenmin aan dat hij omwille van zijn Palestijnse origine op onevenredige of discriminerende wijze wordt vervolgd of zal worden (werd) bestraft voor de door hem begane misdrijven. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, wijst niets erop dat verzoekers veroordelingen niet het resultaat zouden zijn van een gedegen gerechtelijke procedure. Verzoeker brengt met zijn betoog en de algemene informatie toegevoegd aan het verzoekschrift geen elementen aan die erop zouden wijzen dat hij omwille van één van de in de vluchtelingenconventie opgenomen redenen niet op een eerlijk proces zou kunnen rekenen of dat hem de toegang tot rechtsmiddelen zou worden ontnomen, waardoor hem een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd. De door verzoeker aangehaalde vrees voor opsluiting ten gevolge van de rechtszaken die tegen hem werden aangespannen valt aldus buiten het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève zodat hij op deze grond niet als vluchteling kan worden erkend.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan aan verzoeker omwille van dit aspect van zijn asielrelaas evenmin de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Mede gelet op voorgaande vaststellingen en overwegingen, maakt hij immers niet aannemelijk dat er in zijn hoofdte een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar Jordanië. Aan verzoeker gevraagd wat hij vreest in geval van opsluiting, liet hij ook slechts optekenen dat het moeilijk zou zijn om als crimineel beschouwd te worden en om zijn vrijheid te verliezen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 18 april 2019, p. 11), hetgeen bezwaarlijk kan volstaan om in zijn hoofdte te besluiten dat hij ten aanzien van Jordanië een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat internationale bescherming niet kan dienen om te ontkomen aan juridische vervolging voor eventuele schulden of misdrijven.

2.5.2. Daarnaast vreest verzoeker in geval van terugkeer naar Jordanië geen onderdak en familienetwerk meer te hebben. Ook vreest hij dat hij er geen medische zorgen zal kunnen bekostigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit aspect van

zijn asielmotieven correct beoordeelt als volgt: *“Waar u zegt geen onderdak en geen familiaal netwerk te hebben en geen medische behandeling te kunnen bekostigen moet gezegd dat dit motieven zijn van louter socio-economische aard. Dit heeft geen uitstaan met de vervolgingsgronden zoals die staan gestipuleerd in de Vluchtelingenconventie. Wat dit motief betreft komt u dus niet aanmerking voor het statuut van vluchteling.*

Specifiek aangaande uw familiaal netwerk moet terzijde worden opgemerkt dat de contacten niet volledig zijn verbroken. U houdt contact met uw dochter J.(...) en uw zoon F.(...) en sporadisch ook met uw vrouw (zie CGVS1, p. 8 en zie CGVS2, p. 4). U maakte aannemelijk dat uw financiële situatie zeer problematisch is en hieruit volgt dat uw terugkeer naar uw familiaal netwerk onder moeilijke omstandigheden zou gebeuren. Er kan echter niet van worden uitgegaan dat uw vrouw en kinderen u op geen enkele manier zouden kunnen opvangen.

Specifiek aangaande uw vrees geen medische behandeling te zullen kunnen bekostigen moet gezegd dat dit geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.” Deze motieven blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.3. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt voorts dat zijn zonen in november 2010 verwikkeld geraakten in een vechtpartij met andere jongeren. Uiteindelijk hebben zij een andere jongen, U. a.-F., gestoken. Verzoekers beide zonen werden gearresteerd en de zaak kwam voor de rechtbank. Verzoeker verzocht de rechtbank om een verzoeningsproces in gang te zetten opdat zijn zonen na verzoening met de familie van de gewonde jongen zonder problemen zouden kunnen vrijkomen in plaats van dat ze in de rechtbank zouden worden berecht en tot een gevangenisstraf zouden worden veroordeeld. De rechter stond dit toe. In de periode waarin werd onderhandeld met de familie a.-F. werden verzoeker en zijn gezin geregeld lastiggevallen door jongeren van de familie a.-F.. Ook bekogelden ze verzoekers huis met stenen en zijn auto werd vernield. Wanneer hij bij de autoriteiten ging klagen over deze incidenten zeiden ze volgens verzoeker dat ze niets konden doen of dat hij de verzoening moest voltooien. Uiteindelijk kwam het tot een overeenkomst: verzoeker betaalde een voorschot en de rest van de schadevergoeding zou hij later in schijven van JOD 600 betalen. Op basis van deze overeenkomst werden verzoekers zonen vrijgelaten. Verzoeker deed echter geen enkele van de afgesproken maandelijkse betalingen omdat hij daar naar eigen zeggen financieel niet toe in staat was. Hierna werden zij geregeld bedreigd door jongeren van de familie a.-F., soms werd zelfs bij hun huis in de lucht geschoten. Verzoekers vrouw en dochter werden een keer geslagen. In 2014 of 2015 werd zijn zoon T. op het hoofd geslagen. Hij hield hier een hersenletsel aan over en is nog steeds invalide. Volgens verzoeker is de familie a.-F. hiervoor verantwoordelijk.

De Raad is echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat in hoofde van verzoeker op basis van deze feiten evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen dat (1) verzoeker steeds zelf als eerste en voornaamste vrees voor Jordanië de juridische vervolging aanhaalt wegens zijn uitstaande schulden, wat aantoont dat hij de ernst van de gevolgen van de steekpartij relatief gezien lichter inschat dan de rechtszaken tegen hem en zijn schulden, (2) zijn vrees in het kader van de vete met de familie a.-F. wordt ondergraven doordat (a) hijzelf nog tot oktober 2017 in Jordanië kon leven en werken, hoewel hij al vanaf 2011 de verzoeningsvoorwaarden schond en (b) de overige leden van zijn gezin nog steeds in Jordanië wonen, zelfs zijn zoon F. die zelf bij de bewuste steekpartij was betrokken nog steeds in Amman woont, weliswaar bij zijn schoonfamilie in een andere wijk, het voor de veiligheid van zijn zoon aldus klaarblijkelijk volstaat om naar een andere wijk te verhuizen en uit het zicht te blijven van de familie a.-F. en ze hem, toen ze hem toch een keer zagen, louter zouden hebben uitgescholden, niets meer en niets minder, (3) het lastig vallen van zijn gezin, het vandalisme waarvan zij het slachtoffer waren en het slaan van zijn vrouw en dochter onverdedigbare en intimiderende daden zijn maar niet de ernst bereiken om te kunnen spreken van vervolging, er geen bewijzen zijn voor de veronderstelling van verzoeker dat zijn zoon T. door de familie a.-F. in 2014 of 2015 zwaar op zijn hoofd werd geslagen en daarbij hersenschade opliep en, gezien het een opvallende escalatie zou zijn vergeleken met al wat vooraf ging, de betrokkenheid van de a.-F.-familie niet als aangetoond kan worden beschouwd en (4) zijn eigen financiële beslissingen de ernst van het gevaar dat uitgaat van de familie a.-F. onherstelbaar ondergraven, het immers bezwaarlijk kan overtuigen dat hij absoluut niet in staat was om zelfs maar één

maandelijkse betaling, waartoe hij zich in het kader van een verzoening had verbonden, te doen indien hij daar voorrang aan zou hebben gegeven, desnoods ten nadele van andere financiële verplichtingen, uit zijn verklaringen bovendien blijkt dat hij in geval van nood beroep kon doen op financiële steun van vrienden en verwanten, die een deel van zijn schulden afbetaalden elke keer hij in de gevangenis zat wegens wanbetalingen, hij aldus klaarblijkelijk besloot andere schulden in te lossen eerder dan de betalingen in het kader van de verzoening en hij eerder krediet aanging bij vrienden en verwanten, of vrienden en verwanten eerder bereid waren hem krediet te verlenen, voor andere aangelegenheden dan de verzoeningsbetalingen doch het voor zich spreekt dat zowel hij als zijn vrienden en verwanten voorrang zouden geven aan de verzoeningsbetalingen indien zij van mening waren dat hij reëel fysiek gevaar liep indien hij deze betalingen niet deed en de vaststelling dat dit kennelijk niet het geval was sterk de ernst van het gevaar dat uitging van de a.-F.-familie ondergraaft.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geenszins aantoonbaar een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers niet verder dan (i) de blote beweringen dat, ondanks het feit dat hij meermaals aangifte deed tegen de familie a.-F. wegens slagen en verwondingen, bedreiging, enz., hiertegen nooit iets werd ondernomen door de Jordaanse autoriteiten, (ii) het uiten van ongefundeerde vermoedens en speculaties van zijnerwege waar hij meent dat het hardhandige, bijna wraakzuchtige optreden van de familie a.-F. gelinkt moet worden aan zijn Palestijnse afkomst en het stigma dat hij hierdoor met zich meedraagt en dat hetzelfde geldt voor het stilzitten van de Jordaanse politie, (iii) de argumentatie dat hij inderdaad nog 7 jaar in Jordanië verbleef alvorens hij zich genoodzaakt zag om het land te verlaten, dat hij had gehoopt een oplossing te vinden in Jordanië zelf, reden waarom hij gedurende jaren tevergeefs een verzoening nastreefde, en dat het geweld en de dreiging vanwege de familie a.-F. doorheen de jaren echter is geëscaleerd, (iv) het herhalen van zijn bewering dat zijn zoon T. door toedoen van de familie a.-F. zwaargewond en zelfs invalide raakte en (v) het herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, waarmee verzoeker echter geen overtuigende argumenten bijbrengt die voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen en waarmee hij aldus niet vermogt een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker kan in het verzoekschrift overigens bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij gedurende jaren tevergeefs een verzoening nastreefde nu uit zijn verklaringen blijkt dat er een verzoeningsovereenkomst werd bereikt maar hij zelfs de eerste maandelijkse afbetaling niet deed en hij dus al vanaf 2011 de verzoeningsvoorwaarden schond. De Raad is van oordeel dat verzoekers houding vanaf 2011 tot aan zijn vertrek in oktober 2017 de door hem geschetste vrees ten aanzien van de familie a.-F. in ernstige mate relativeert en allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.5.4. De door verzoeker bijgebrachte documenten ondersteunen zijn identiteit, zijn herkomst, zijn gezinssituatie, de vechtpartij waar zijn zonen bij betrokken waren, hun daarop volgende opsluiting en de rechtszaken die daaruit voortkwamen, de rechtszaken die tegen hem zijn aangespannen, de weigering om internationale bescherming toe te kennen door Duitsland en zijn medische toestand, elementen welke niet in twijfel worden getrokken, doch kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande en zijn dan ook niet van dien aard om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming om te buigen.

2.5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Jordanië zou hebben gekend of zal kennen.

In zoverre verzoeker een aantal artikels, verslagen en rapporten neerlegt waaruit volgens hem blijkt dat personen van Palestijnse origine op verschillende vlakken gediscrimineerd en vervolgd worden in Jordanië, benadrukt de Raad dat een loutere verwijzing naar algemene informatie, zonder deze te betrekken op de individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet immers op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht, waarbij deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dan ook steeds *in concreto* dienen te worden aangetoond. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Immers, nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij redenen heeft om in geval van terugkeer naar Jordanië vervolging te vrezen vanwege zijn Palestijnse afkomst. De Raad verwijst te dezen tevens naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.5.1., benadrukt nogmaals dat verzoeker nog steeds over de Jordaanse nationaliteit beschikt zodat het door hem neergelegde rapport *"Stateless Again. Palestinian-Origin Jordanians Deprived of their Nationality"* van Human Rights Watch *in casu* niet relevant is, en herhaalt in dit verband ook nogmaals dat verzoeker in het verzoekschrift niet verder komt dat het uiten van blote beweringen en ongefundeerde vermoedens en speculaties van zijnerwege waar hij meent dat het hardhandige, bijna wraakzuchtige optreden van de familie a.-F. gelinkt moet worden aan zijn Palestijnse afkomst en het stigma dat hij hierdoor met zich meedraagt en dat hetzelfde geldt voor het stilzitten van de Jordaanse politie. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker toont dit geenszins *in concreto* aan. Hij maakte doorheen zijn verklaringen immers geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen omwille van zijn Palestijnse origine en hij brengt ook met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Jordanië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De Raad benadrukt volledigheidshalve nog dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.6. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier voor verder onderzoek terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te

moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS